

Жіночий клуб розпочав свою роботу!

Нещодавно при Києво-Святошинському центрі соціально-психологічної реабілітації було створено жіночий клуб (керівник – Мартинюк Антоніна Антонівна). Свою клубну роботу жінки почали з Андріївських вечорниць, адже всі вони – мудрі берегині своїх родин, шанують народні звичаї та традиції, вміють і люблять гарно співати, ні за яких обставин не втрачають гумор. На свято жінки прийшли в надзвичайно гарних українських костюмах, з веселим настроєм та ще й з варениками! І почалися вечорниці... Лунали пісні, звучали вірші, приємні слова та побажання. А тоді й до Калити діло дійшло:

Калито наша, ось тобі каша.

А нам дай здоров'я і сили,

Щоб ми ще довго по світу ходили.

Ставали в чергу, щоб дістати та вкусити калиту, жарти та сміх не вщухали. Директор Центру Ангеліна Лахтадир щиро привітала жіноцтво за відкриттям клубу, побажала здоров'я та успіхів у творчих планах: «Для вас завжди відкриті двері нашого Центру. Ми гарантуємо вам приємне спілкування, постійну організаційну підтримку, поради спеціалістів-психологів. Тож приходьте, спілкуйтесь, співайте, читайте поезію, вишивайте, подорожуйте, ми вам допоможемо у будь-якій справі».

Наша довідка: Андріївські вечорниці:

13 грудня за українським звичаєм сільська молодь збиралася в одній хаті на так званих «великих» вечорницях, влаштовуючи там усілякі забави та гульбища. Ці вечорниці називають Андріївськими.

Саме свято відзначається на честь апостола Андрія Первозданного, якого вважають не лише покровителем Української церкви, а й шанують як засновника Києва. У Лаврентіївському літописі згадується, як одного разу, відпочиваючи на березі Дніпра, святий глянув київські кручі й мовив до своїх учнів: “Бачите ці гори? На них засяє Божа благодать; тут постане велике місто, і Бог збудує багато церков...”. Після цього апостол, піднявшись на гору, поставив хрест на тому місці, де зараз височіє Андріївська церква.

І хоча Андрій Первозваний – християнський святий, але народні звичаї та обряди мають древніше, дохристиянське походження. Звичайно, згодом обряди втратили своє магічне значення і стали лише приводом для того, аби порозважатися неодруженій молоді.

Як правило, вечорниці проводилися в оселі шанованої на селі жінки, яка повинна була наглядати за молодими людьми. Першими, ще до заходу сонця, збиралися дівчата, аби встигнути до приходу хлопців приготувати спільну вечерю і, найголовніше, спекти Калиту (калету, короля) – круглу пшеничну паляницю з отвором посередині чи збоку. Поки калита печеться, дівчата прибирають хату, готують пісні обрядові страви. Витягши з печі, калиту щедро поливають медом та притрушують маком, а потім ховають у якомусь таємному місці. Виконавши всі приготування, дівчата сідають рядком і чекають на парубоцьку ватагу. А хлопці вже тут як тут! А далі забавки тільки починаються...